

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Město Valašské Klobouky**, IČO: 00284611
se sídlem Valašské Klobouky, Masarykovo náměstí 189
zastoupený advokátem Mgr. Miroslavem Remešem
se sídlem Valašské Klobouky, Masarykovo náměstí 177

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. MZP/2022/580/287, sp. zn. ZN/MZP/2021/570/300,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 17. 2. 2021, č. j. ČIŽP/47/2021/1440. Ve znění napadeného rozhodnutí byl žalobce prvním výrokem shledán vinným tím, že nakládal s odpadem – výkopovou zeminou (kategorie ostatní odpad) mimo zařízení (místo) určené k nakládání s odpady. Žalobce v období od 13.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

2. 2020 do 21. 7. 2020 uložil na pozemcích ve svém vlastnictví, tj. na pozemcích parc. č. 253/2, 253/4, 253/6 a 253/7 v k.ú. Smolina, obec Valašské Klobouky, odpad – výkopovou zeminu za účelem využití k úpravám povrchu terénu v místě, které k tomu nebylo určeno ani schváleno příslušným krajským úřadem podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech z roku 2001“), ani nebylo místem k tomu určeným zvláštním právním předpisem [zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)]. Z předložené evidence návozu výkopové zeminy v období od 13. 2. 2020 do 21. 7. 2020 bylo zjištěno celkové množství navezené výkopové zeminy 7 882,78 tun. Tímto jednáním žalobce porušil povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 písm. b) zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech (dále jen „zákon o odpadech z roku 2020“), a spáchal přestupek podle § 121 odst. 1 písm. f) tohoto zákona. Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 121 odst. 5 písm. d) zákona o odpadech z roku 2020 uložena pokuta ve výši 240 000 Kč. Druhým výrokem prvostupňového rozhodnutí byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v prvním žalobním bodě namítal, že správní orgán I. stupně porušil povinnost danou § 78 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), neboť ho nevyrozuměl o změně právní kvalifikace skutku. Žalovaný pak tuto vadu nenapravil. Uvedl, že přestupkové řízení bylo zahájeno oznámením ze dne 1. 12. 2020 pro přestupek podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech z roku 2001, avšak napadeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 121 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech z roku 2020. Skutečnost, že došlo ke změně právní kvalifikace, uznal žalovaný i v napadeném rozhodnutí při úvahách o časové působnosti zákona a posouzení odpovědnosti podle pozdější příznivější právní úpravy. K tomu žalobce poukázal na čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.
3. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že mu prvostupňový orgán neumožnil využít právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Ačkoli takové pochybení dle žalobce nemuselo být posouzeno jako podstatná vada řízení, žalovaný v rámci odvolacího řízení toto právo žalobce taktéž porušil, když v reakci na odvolací námitku, že správní orgán I. stupně v rozporu s judikaturou nepřihlédl k jeho majetkovým poměrům, žalovaný zjišťoval rozpočet žalobce na webových stránkách (www.monitor.statnipokladna.cz), čímž doplňoval podklady a prováděl dokazování mimo ústní jednání, aniž by o takovém postupu vyrozuměl žalobce a dal mu možnost seznámit se s nově opatřenými podklady.
4. Ve třetím žalobním bodě žalobce tvrdil, že projednáváný přestupek byl nesprávně posouzen z hlediska časové působnosti trestních norem. Uvedl, že žalovaný sice správně postupoval podle § 2 odst. 1 přestupkového zákona, avšak v jeho aplikaci nebyl důsledný. Tvrdil, že pozdější právní úprava nebyla pro žalobce příznivější jen z hlediska porovnání horních hranic sazeb přestupků podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech z roku 2001 a podle § 121 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech z roku 2020. Dle žalobce je nutno se zabývat i tím, zda skutek, který je mu kladen za vinu, je ve smyslu § 5 přestupkového zákona protiprávním jednáním, kterým by žalobce porušil některý zákaz či příkaz podle zákona o odpadech z roku 2020. Žalobci je za vinu kladeno, že uložil 7 882,78 tun výkopové zeminy na svých pozemcích v k. ú. Smolina, tj. mimo zařízení určené k nakládání s odpady. Podle § 21 odst. 3 a bodu 6 přílohy č. 4 zákona o odpadech z roku 2020 smí být bez povolení provozováno zařízení k zasypávání zeminou nebo kamením k zasypávání v maximálním množství

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

10 000 t odpadu (...), pokud provozovatel neprovozuje nebo v posledních 5 letech neprovozoval ve vzdálenosti do 2 kilometrů jiné zařízení k zasypávání. Žalobce nepřekročil limit množství zeminy využitě k zasypávání ani v minulosti podobné zařízení poblíž daných pozemků neprovozoval. Správní orgány tyto okolnosti vůbec nezjišťovaly.

5. K tomu žalobce rovněž upozornil, že podle § 158 bodu 52. zákona o odpadech z roku 2020 došlo s účinností od 1. 1. 2021 ke zrušení vyhlášky č. 294/2005 Sb. Vyhláška č. 273/2021 Sb., která také stanovuje podmínky k provozování zařízení k zasypávání, pak nabyla účinnosti až dne 7. 8. 2021. V období od 1. 1. 2021 do 6. 8. 2021 nebyly podzákonnými právními předpisy upraveny žádné další podmínky k provozování zařízení k zasypávání. Žalobce odmítl výklad žalovaného, že vyhláška č. 273/2021 Sb. měla zpětnou účinnost. Na základě této skutečnosti je nezbytné posuzovat skutek podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2021 do 6. 8. 2021, která je pro žalobce nejprázdnější, neboť umožňoval žalobci provozovat zařízení k zasypávání uvedené v bodě 6 přílohy č. 4 zákona o odpadech z roku 2020 bez povolení. Žalobce se tak nemohl dopustit předmětného přestupku.
6. Závěrem žaloby se žalobce domáhal moderace uložené pokuty podle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že při stanovení výše uložené pokuty správní orgány přihlédly k polehčujícím okolnostem, že žalobce spolupracoval s prvostupňovým orgánem a že podnikl kroky vedoucí k odstranění protiprávního stavu. Správní orgány však nezohlednily skutečnost, že se žalobce doznal, že výkopovou zeminu na své pozemky uložil, a nezabývaly se ani majetkovými poměry žalobce, neboť zohlednily pouze rozpočet žalobce za rok 2021. K přebytku hospodaření za rok 2021 došlo v důsledku pandemie onemocnění COVID-19 a souvisejících krizových opatření vlády, kdy byla prodloužena doba realizace některých veřejných zakázek až do roku 2022. Cena jednotlivých smluv o dílo tak byla zaplacená až v roce 2022, a proto byl rozpočet žalobce na rok 2022 schválený jako deficitní se schodkem ve výši 23 565 100 Kč. Za účelem pokrytí schodku rozpočtu čerpal žalobce bankovní úvěr. Žalobce sice hospodaří s relativně vysokým rozpočtem, ale nelze odhlédnout od skutečnosti, že rozpočet je schodkový a drtivá většina příjmů žalobce je určena na chod veřejné správy, platy zaměstnanců a na činnost příspěvkových organizací. Uložená pokuta nepochybně omezuje tyto činnosti. Žalobce navrhl snížit uloženou pokutu na 100 000 Kč.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

7. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
8. Žalovaný odkázal na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a § 2 odst. 1 přestupkového zákona, podle kterých se správní orgány věnovaly porovnání dosavadní a nové hmotněprávní úpravy z hlediska její výhodnosti při posuzování odpovědnosti za přestupek, přičemž se jednalo o postup ve prospěch žalobce. Na základě tohoto postupu bylo shledáno, že skutková podstata vytýkaného přestupku byla v nové právní úpravě zachována. Lišila se pouze horní hranice pokuty, což bylo důvodem pro to, aby správní orgány vyhodnotily úpravu zákona o odpadech z roku 2020 jako příznivější pro žalobce. De facto se o změnu právní kvalifikace nejednalo, jednalo se totiž o totožný přestupek, pouze podle novějšího zákona. V případě, že by uvedená situace spadala pod § 78 odst. 4 přestupkového zákona, měl by se dle žalovaného soud zabývat otázkou, zda je tato skutečnost důvodem, pro který je nutné napadené rozhodnutí zrušit. Cílem úpravy je dát obviněnému možnost přizpůsobit svou obranu nové (ve smyslu odlišných znaků skutkové

podstaty) právní kvalifikaci – například navrhnout další důkazy. Žalobce tuto možnost nepochybně získal seznámením se s obsahem prvostupňového rozhodnutí, nejpozději od této chvíle tedy měl možnost do své argumentace zahrnout také novou právní úpravu, což dle obsahu odvolání také učinil. V odvolání žalobce neuvedl, jak konkrétně se měl tento procesní postup negativně projevit na jeho možnostech obrany, případně jak měl jinak poškodit jeho práva.

9. V souvislosti s posuzováním majetkových poměrů žalobce žalovaný vycházel ze závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. V projednávaném případě otázka možnosti likvidačního charakteru vůbec nevystala, a to ani z obsahu odvolání (žalobce se omezil na konstatování o nepřiměřenosti pokuty s ohledem na pandemickou a hospodářskou situaci), ani z podstaty věci. Správní orgány tudíž nebyly povinny majetkové poměry žalobce blíže zkoumat. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ve kterém se správní orgán I. stupně zabýval hledisky a kritérii, na jejichž základě uložil pokutu v rozporované výši. Žalovaný vycházel z míry obecnosti, v jaké byla odvolací námitka žalobcem vznesena, a pro úplnost odkázal na rozpočet žalobce za rok 2021.
10. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný poukázal na důvodovou zprávu k zákonu o odpadech z roku 2020, podle které zařízení určené pro nakládání s odpady je povolené zařízení ke skladování, sběru, úpravě, využití nebo odstranění odpadu a dále zařízení k využití odpadu provozované na základě výjimky z povinnosti získat povolení k provozu. Podmínkou, aby se jednalo o zařízení určené k nakládání s odpady provozované na základě výjimky z povinnosti získat povolení k provozu, je, že provozovatel tohoto zařízení ohlásí krajskému úřadu provoz zařízení před jeho zahájením. Potenciální možnost provozování zařízení k využívání odpadu vymezeného v bodě 6 přílohy č. 4 zákona o odpadech z roku 2020 vyžaduje ve smyslu § 11 odst. 1 písm. r) bod 2 zákona o odpadech též ohlášení před zahájením provozu takového zařízení podle § 95 odst. 1 zákona o odpadech z roku 2020. Obdobně bylo podle zákona o odpadech z roku 2001 podmíněno provozování zařízení podle § 14 odst. 2 ohlášením ve smyslu § 39 odst. 3 zákona o odpadech z roku 2001.
11. Žalovaný odmítl, že by deklaroval údajnou „zpětnou účinnost“ vyhlášky č. 273/2021 Sb. Předpokladem možnosti provozování stávajících provozovaných zařízení, v nichž se nakládalo s odpady, i po 1. 1. 2021, kdy nabyl účinnosti zákona o odpadech z roku 2020, je naplnění jeho přechodných ustanovení, konkrétně § 153 odst. 2 a 3 zákona o odpadech z roku 2020. Ačkoli došlo k legislativní prodlevě při vydání vyhlášky č. 273/2021 Sb., nenastala legislativní mezera týkající se náležitostí provozování zařízení, v nichž jsou odpady využívány na povrchu terénu.
12. K odůvodnění výše uložené pokuty žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Uvedl, že si ověřil majetkové poměry žalobce, jež jsou zpřístupněny veřejnosti prostřednictvím internetu. Tyto se nijak nevymykaly z obvyklých rozpočtových poměrů menšího města. Nepříznivost výše uložené pokuty měl žalobce možnost podložit již v odvolání, což neučinil. Z tohoto důvodu žalovaný odmítl návrhy na provedení dalšího dokazování. Ve správním řízení nevystala otázka likvidačního charakteru uložené pokuty. V otázce nepřiměřenosti žalovaný zdůraznil, že aby pokuta plnila svou funkci, musí být pro pachatele citelná. Zdůraznil, že zákonná úprava umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti v souvislosti s moderačním návrhem žalobce, pouze pokud se jedná o nepřiměřenost kvalitativně vyšší míry, což v nynějším případě nebylo splněno. K tvrzenému deficitnímu rozpočtu žalobce za rok 2022 žalovaný odkázal na judikaturu správních soudů,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 4 As 53/2015-30, podle kterého samotný záporný výsledek hospodaření není překážkou uložení pokuty.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Soud v dané věci rozhodl podle § 51 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým projednáním věci nevyjádřili nesouhlas.
15. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech z roku 2001 právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno.
 - Podle § 121 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech z roku 2020 se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že nakládá s odpadem mimo zařízení určené pro nakládání s daným druhem a kategorií odpadu podle § 13 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech.
 - Podle § 78 odst. 4 přestupkového zákona má-li být v řízení rozhodováno také o jiném skutku, než pro který bylo oznámeno zahájení řízení, postupuje správní orgán obdobně podle odstavců 2 a 3. Pokud v průběhu řízení správní orgán změní právní kvalifikaci skutku, vyrozumí o tom obviněného.
16. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
17. K prvnímu žalobnímu bodu soud ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil následující: Oznámením o zahájení řízení o přestupku ze dne 1. 12. 2020, č. j. ČIŽP/47/2020/10954, zahájil prvostupňový orgán se žalobcem řízení o přestupku podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech z roku 2001, kterého se žalobce měl dopustit tím, že nakládal s odpady v zařízení (na místě), které nebylo k nakládání s odpady určeno. Prvostupňovým rozhodnutím pak byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 121 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech z roku 2020 a to tím, že nakládal s odpadem – výkopovou zeminou na místě, které nebylo schváleno místně a věcně příslušným orgánem státní správy jako zařízení k odstraňování odpadů dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech z roku 2001. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce byl shledán vinným z přestupku podle nové právní úpravy, tj. zákona o odpadech z roku 2020, přestože prvostupňový orgán zahájil řízení se žalobcem pro podezření z přestupku podle předchozí právní úpravy, tj. zákona o odpadech z roku 2001. Správní spis pak neobsahuje žádný podklad o tom, že by žalobce byl o změně právní kvalifikace vyrozuměn. Prvostupňový orgán tak nedodržel § 78 odst. 4 přestupkového zákona.
18. Soud však v projednávaném případě dospěl k závěru, že nesprávný postup prvostupňového orgánu neměl vliv na práva žalobce. Smyslem a účelem § 78 odst. 4 přestupkového zákona je umožnit obviněnému z přestupku upravit obhajobu v závislosti na změně právní kvalifikace. Tento účel byl v projednávaném případě splněn. K uvedenému závěru soud dospěl na základě zjištění, že skutkové podstaty jednotlivých přestupků podle příslušných předpisů, tj. zákona o odpadech z roku 2001 a zákona o odpadech z roku 2020, jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

formulovány velmi obdobně [viz § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech z roku 2001 a § 121 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech z roku 2020], když navíc z popisu jednání žalobce je zcela zřejmé, co bylo žalobci kladeno prvostupňovým orgánem za vinu. Zejména však žalobce byl se změnou právní kvalifikace seznámen nejpozději doručením prvostupňového rozhodnutí. Žalobce tak měl možnost se ke změně právní kvalifikace vyjádřit v průběhu odvolacího řízení. V této souvislosti soud připomíná, že dle ustálené judikatury správních soudů tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Případné vady postupu prvostupňového orgánu tak lze napravit v rámci odvolacího řízení. Protože žalobce měl možnost vyjádřit se ke změně právní kvalifikace v průběhu odvolacího řízení, dospěl soud k závěru, že nesprávný postup prvostupňového orgánu neměl negativní dopad do práv žalobce. Jinými slovy žalobce nebyl zkrácen na svých právech. K obdobnému závěru za obdobné skutkové situace dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019-26. Ostatně v přestupkovém řízení se neuplatňuje zásada koncentrace (viz § 97 odst. 1 věta první přestupkového zákona). Z uvedeného důvodu soud první žalobní námitce nepřisvědčil.

19. Důvodnou neshledal soud ani druhou žalobní námitku, ve které žalobce vytkl žalovanému, že v průběhu odvolacího řízení opatroval podklady (zjišťoval rozpočet žalobce) a prováděl dokazování, aniž by ho o tom vyrozuměl. K uvedené námitce soud zjistil, že prvostupňový správní orgán dospěl ve svém rozhodnutí k závěru, že pokuta ve výši 240 000 Kč není pro žalobce likvidační. Žalobce v podaném odvolání tvrdil, že bylo povinností prvostupňového orgánu přihlédnout k jeho majetkovým poměrům. Protože prvostupňový orgán majetkové poměry nezjišťoval, považoval žalobce prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Dále žalobce poukázal na epidemickou a hospodářskou situaci s tím, že tyto skutečnosti povedou ke snížení příjmů obce. Následně uzavřel, že pokuta ve výši 240 000 Kč pro něho představuje podstatný zásah do rozpočtu, když měl za to, že není přiměřená jeho majetkovým poměrům ani okolnostem věci. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce nedokladoval svou finanční situaci, zároveň však poukázal na skutečnost, že rozpočet města je z titulu, že se jedná územně samosprávný celek, dohledatelný (viz <https://monitor.statnipokladny.cz>). Dále žalovaný poukázal na výši příjmů žalobce v roce 2021 ve výši 167,133 mil Kč a přebytkové hospodaření ve výši 11,463 mil Kč.
20. Úvodem k této žalobní námitce soud sděluje, že v rámci řízení před správním orgánem I. stupně byl žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vyrozuměn oznámením o zahájení řízení o přestupku ze dne 1. 12. 2020, č. j. ČIŽP/47/2020/10954, včetně přílohy. Žalobce pak tohoto práva využil (viz podání ze dne 18. 12. 2020 s označením „*Vyjádření obviněného a žádost o nařízení ústního jednání*“). Tvrzení žalobce, že mu prvostupňový orgán neposkytl právo vyjádřit se podle § 36 odst. 3 správního řádu, tak nemá oporu v předloženém spisovém materiálu.
21. Dále soud uvádí, že z § 37 přestupkového zákona vyplývá povinnost správních orgánů přihlížet při ukládání druhu a výměry trestu k osobním a majetkovým poměrům pouze u fyzické osoby. Judikatura správních soudů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133) dovodila, že správní orgán ukládající pokutu za přestupek je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že

by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Z výše uvedeného vyplývá, že povinnost přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele dopadá na správní orgán pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Pokud z tvrzení pachatele, ze spisu ani z výše ukládané pokuty nevyplývá, že by likvidační účinek mohl nastat, správní orgány se osobními poměry obviněného zabývat nemusí.

22. Žalobce v průběhu správního řízení (a rovněž ani v podané žalobě) likvidační charakter výše uložené pokuty netvrdil, když pouze v podaném odvolání poukázal na podstatný zásah do rozpočtu, a to aniž toto své tvrzení jakkoliv konkretizoval nebo doložil. Správní orgány pak výši uložené pokuty nepovažovaly za likvidační s ohledem na povahu žalobce jako územně samosprávné korporace a zejména jeho publikovaný rozpočet za rok 2021. Za uvedené situace soud v postupu žalovaného neshledal pochybení. V první řadě bylo věcí žalobce, aby své majetkové poměry doložil, a to tím spíš, když měl za to, že výše pokuty má podstatný dopad na jeho rozpočet. Důkazní břemeno ohledně prokázání majetkových poměrů totiž tížilo výlučně žalobce. Neučinil-li tak, nelze vyčítat žalovanému, že při posouzení otázky, zda výše pokuty není pro žalobce likvidační, vycházel z veřejně přístupných informací, nadto informací, které byly žalobci známy. Žalovaný totiž jiný způsob, jak vypořádat námitku žalobce, v důsledku postupu žalobce neměl. S ohledem na shora uvedené soud neshledal druhý žalobní bod důvodným.
23. Oprávněným dle soudu není ani třetí žalobní bod. Podstata třetího žalobního bodu spočívá v tvrzení, že žalobce provozoval zařízení podle § 21 odst. 4 zákona o odpadech z roku 2020 ve spojení s bodem 6. přílohy č. 4 k tomuto zákonu, které nevyžadovalo vydání povolení. K uvedené námitce však soud poukazuje na skutečnost, že § 11 odst. 1 písm. r) bod 2. zákona o odpadech z roku 2020 vyžaduje, aby provoz takového zařízení byl ohlášen, a to před zahájením jeho činnosti (viz § 95 odst. 1 zákona o odpadech z roku 2020). Žalobce v průběhu správního řízení a rovněž ani v podané žalobě netvrdil, že by provoz takového zařízení ohlásil, a to před zahájením jeho činnosti, přestože poukazuje na splnění zbylých podmínek. Nezbytnost ohlásit provoz takového zařízení byla žalobci žalovaným v napadeném rozhodnutí sdělena. Ohlášení příslušného zařízení není patrné ani z předloženého správního spisu. Za situace, kdy žalobce netvrdí a rovněž ani nedokládá, že provoz příslušného zařízení před zahájením jeho činnosti ohlásil, jeho odkaz na § 21 odst. 4 zákona o odpadech z roku 2020 ve spojení s bodem 6. přílohy č. 4 k tomuto zákonu neobstojí.
24. Námitku, ve které žalobce poukazoval na skutečnost, že vyhláška č. 294/2005 Sb. byla zrušena ke dni 1. 1. 2021, přičemž nová vyhláška (vyhláška č. 273/2021 Sb.) nabyla účinnosti dne 7. 8. 2021, soud považuje za mimoběžnou. K výše uvedené námitce soud poukazuje na skutečnost, že žalobci bylo správními orgány vytýkáno ukládání odpadů na povrchu terénu v době od 13. 2. 2020 do 21. 7. 2020, tj. v době účinnosti vyhlášky č. 294/2005 Sb. Jinými slovy v době jednání, které je žalobci správními orgány vytýkáno, existovala jednoznačná právní úprava, tj. zákon o odpadech z roku 2001 ve spojení s vyhláškou č. 294/2005 Sb., kterou byl povinen se žalobce řídit. Skutečnost, že nová právní úprava prováděcí vyhlášky byla přijata až s odstupem cca 8 měsíců od nabytí účinnosti zákona o odpadech z roku 2020, nemohla mít na jednání žalobce žádný vliv. Uvedený závěr soudu platí tím spíš, že problematika zasypávání je řešena v obou vyhláškách zcela analogickým způsobem a navíc § 79 odst. 4 vyhlášky č. 294/2005 Sb. stanoví, že do 31. 12. 2023 mohou být odpady využívány

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

k zasypávání za splnění podmínek pro využívání odpadů na povrchu terénu podle vyhlášky č. 294/2005 Sb. Zejména však soud poukazuje na skutečnost, že v případě legálně provozovaných zařízení k využívání odpadů dle zákona o odpadech z roku 2001 (viz § 14 odst. 1 a odst. 2), řeší možnost dalšího provozování ve stávajícím režimu po nabytí účinnosti zákona o odpadech z roku 2020 přechodná ustanovení, konkrétně § 153 odst. 2 a 3, a to po dobu než bude jejich provozování dáno do souladu se zákonem o odpadech z roku 2020. Náležitost provozování příslušných zařízení tak byla v každém okamžiku jednoznačně stanovena. Nelze tedy mít za to, že v období od 1. 1. 2021 do 6. 8. 2021 by posuzovaná problematika byla v právním vakuu, a dovozovat beztrestnost, jak žalobce v žalobě činí.

25. K návrhu žalobce na moderaci výše pokuty soud uvádí, že podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23, „*Smyslem a účelem moderace totiž není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zohlednitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce*“ (poznámka - potvrzení provedl zdejší soud). O takový případ se však v dané věci nejedná. Žalobci byla uložena pokuta ve výši, která nevybočuje z mezí stanovených zákonem (pokuta uložená žalobci dosahuje cca 1 % možné výše), je přiměřená okolnostem projednávaného případu a je způsobilá splnit svůj účel. Správní orgány při ukládání výše pokuty odpovídajícím způsobem přihlédly ke všem kritériím stanoveným přestupkovým zákonem při ukládání sankce a svojí úvahu odpovídajícím způsobem odůvodnily. K tvrzení žalobce, podle kterého nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že se k jednání doznal, soud uvádí, že správním orgánem I. stupně byla celkově zohledněna spolupráce žalobce v plném rozsahu se správním orgánem, tedy i skutečnost, že se žalobce k jednání doznal. K námitce žalobce, že uložená pokuta nepochybně omezuje jeho činnost, soud uvádí, že žalobce tuto skutečnost nikterak konkrétně blíže nerozvedl a zejména nedoložil (např. jakým konkrétním způsobem je jeho činnost omezena). Soud pak má za to, že na likvidační charakter výše pokuty nelze usuzovat z obecného a ničím nedoloženého tvrzení, podle kterého uložená pokuta omezuje činnost žalobce. Nadto žalobcem zmíněný následek soud považuje toliko za přirozený důsledek ukládání sankce. V této souvislosti soud odkazuje na závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, podle kterého „*Aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele*“. Na základě všech shora uvedených skutečností soud v projednávaném případě neshledal splnění podmínek pro snížení, či dokonce upuštění od uložení uložené pokuty.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. dubna 2023

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.